

Кохання наново. Мільярдери озерних міст. Книга 1

КУПИТИ

Далія Муньйос повертається до рідного містечка Лейк-Вістерії після болісного розриву з нареченим. Вона — відома телеведуча й дизайнерка інтер'єрів, яка намагається відновити свою кар'єру та особисте життя. Її шлях перетинається з Хуліаном Лопесом, з яким Далія давно мала напружені стосунки.

Хуліан має власні причини уникати Далію, однак його мати вдається до хитрощів, щоб змусити сина й Далію об'єднати зусилля. Разом вони беруться за відновлення старовинного будинку, що обіцяє великий прибуток. Ця співпраця змушує їх згадати минулі образи та приховані почуття.

РОЗДІЛ 1

Хуліан

Десять секунд. Саме стільки часу відділяє мене від того, щоб повністю злетіти з котушок. А винен у цьому до болю повільний водій переді мною, який заблокував єдину дорогу до міста.

Без сонця, що двадцять хвилин тому зайшло за обрій, мені геть ні на чім зосередитися, окрім підсвіченого моїми фарами номерного знака Каліфорнії. Опираючись бажанню поблимати дальнім світлом чи посигналити стає майже нестерпно, особливо коли чорний «мерседес» злегка зміщується вбік, проте вчасно вирівнюється.

«*Cálmate*. Ще якихось вісім кілометрів, і виїдеш на Головну вулицю».

І хоч яка спокуслива можливість обігнати водія попереду й встигнути на шоу талантів хрещеника, я не бажаю ризикувати з їхати з дороги й пошкодити новісінький «макларен». Не для того я останні кілька років умовляв себе купити автомобіль мрії, щоб за тиждень після його доставлення пошкодити підвіску.

Пронизливий рингтон змушує мене підстрибнути з несподіванки. На екрані — ім'я кузена. Перш ніж відповісти, глибоко вдихаю.

— Де тебе в біса носить? — шипіння Рафаеля наповнює салон.

— Буду за десять хвилин.

У відповідь несхвальне гмикання.

— Але виступ почнеться за п'ять.

— Не переживай, я приїду до того, як Ніко вийде на сцену.

— Не думаю, що це можливо. Він виступає першим.

«Mierda»!.

— Я і гадки не мав.

— Кілька дітей підхопили якийсь вірус, тому програму змінили в останню мить. Ти б знав про це, якби прочитав повідомлення, яке я надіслав ще вранці.

Рафаель навіть не старається приховати роздратування.

Я міцно стискаю гладеньке шкіряне кермо.

— Зустріч у Лейк-Аврорі тривала набагато довше, ніж я очікував.

— Ще б пак.

— Скоро все нормалізується, — намагаюся я згладити кути.

— Навіть не сумніваюся.

Його грубий тон лише сильніше мене дратує.

Два роки тому, до того як дружина Рафаеля подала на розлучення, його знали як добродушного кузена Лопеса. Він не міг і дня прожити, не змусивши всміхатися всіх навколо.

Глибоке зітхання Рафаеля прорізає тишу.

— Пусте, Ніко зрозуміє.

Хрещеник, може, і розумний восьмирічний хлопчик, та він досі лише *дитина*. Після всього, що йому довелося пережити через розлучення батьків, я не хочу ставати ще одним родичем, якого він додасть у свій список розчарувань родини Лопесів.

— Твоя мама притримала місце в кінці зали, якщо раптом з'явишся.

— Рафе, я поста...

Не встигаю закінчити речення, як він кладе слухавку.

«Pendejo».

Останнім часом ми з Рафом усе частіше й частіше сваримося, здебільшого через його характер і мій напружений графік. Керувати будівельною компанією покійного батька «Лопес Лакшері», успіх якої вийшов за межі його найсміливіших мрій, і тримати баланс між роботою та особистим життям виявилось набагато важче, ніж я уявляв.

Кидаю погляд коло дороги. Місця на цьому багnistому схилі небагато, але щоб швиденько проскочити й обігнати автомобіль попереду, цілком достатньо.

«Та перестань уже думати й просто зроби».

Вервиця, яку мама повісила на дзеркало заднього огляду, вертиться як дзига, коли я повертаю кермо до узбіччя й тисну на педаль газу. Двигун реве під час зміни передачі, а гума вищить.

І тоді серце завмирає: автомобіль попереду завертає праворуч і перекидає мені вільний шлях.

«Бляха. Бляха. Бляха!»

Час ніби пришвидшується. Від зіткнення автомобілів фари мого «макларена» розбиваються на друзки. Я чую скрегіт металу, коли врізаюся бампером у задню частину іншого автомобіля. Мене викидає вперед, та пасок безпеки на місці, тож я одразу повертаюся назад на сидіння.

Дякувати богу, подушки безпеки не спрацьовують. Проте, моя радість триває недовго, адже крихітний вогник надії встигнути на виступ Ніко згасає, залишається лише бажання нагиркати на нерозсудливого водія.

«Зроби паузу». Спогад про батьків голос сягає якихось невидимих струн серця, коли воно стискається так, що несила терпіти. Його образ виринає в пам'яті — те, як він допомагав мені пережити ще один нічний кошмар: глибокий вдих, глибокий видих.

Ніколи б не подумав, що й за двадцять п'ять років користуватимуся такими самими вправами. Та все ж сиджу тут з міцно заплющеними очима й змушую себе рахувати вдихи, доки біль у грудях не стихає, і я не перестаю тремтіти зі злості.

В обличчя дмухає жовтневий вітерець, коли наближаюся до іншого авто. Його водійка схилилася над кермом, і темне коротке волосся не дає мені розгледіти її лице.

Я вже збираюся постукати у вікно, та зупиняюся, почувши пронизливий писк із динаміків її автомобіля:

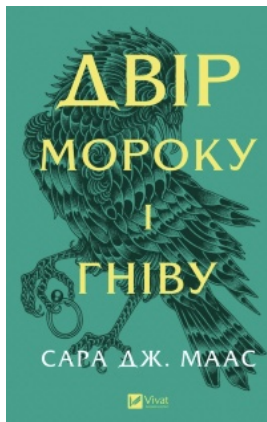
— Ти тільки не хвилюйся! Я вже в дорозі!

Два гудки — і дзвінок обривається.

Я одразу розумію, що в неї паніка; її спина пришвидшено підіймається й опускається.

— Агов!

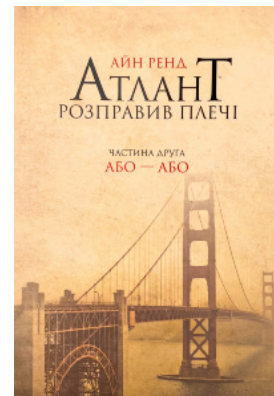
Рекомендована література

Двір мороку і гніву.
Книга 2

Гра престолів. Пісня
льоду й полум'я. Книга
перша

Атлант розправив
плечі. Частина друга.
Або—Або

Атомні звички. Легкий і
перевірений спосіб
набути корисних
звичок і позбутися
звичок шкідливих

За Перекопом є земля

Як подолати неспокій і
почати жити

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ